

CHƯƠNG 1

Bao giờ mà về Mỹ hở Bill?

- Tôi không biết.
- À, mà thích nước tao không?
- Tôi thích nước "mày" lắm.
- Tại sao mà thích?
- Vì "tao" nói được tiếng nước "anh".
- Nước tao nhỏ bé, nghèo nàn, đâu bằng nước Mỹ của mày.
- Nước Việt Nam có nhiều người tốt. "Tôi" thích nước "mày" lắm.
- "Ve ri mốt"?
- "I ét, ve ri mốt"...

Chương cầm vở vai Bill:

- Tao cứ sợ mày dóc tổ.

Con nhà Bill tròn đôi mắt xanh:

- Dóc tổ là gì?

Chương cầm cười thật tươi:

- Dóc tổ là xạo ke!

Bill nhăn nhó:

- Xạo ke là gì?

Chương cầm vẫn cười:

- Xạo ke là... đĩa.

Bill đưa tay vò mái tóc màu mật ong bó sát lấy đầu nó:

- Đĩa là gì?

Chương cầm nắm chặt cổ tay Bill:

- Hi hi, còn lâu mà mới nói được tiếng nước tao. Tiếng nước tao khó nhất thế giới.

Bill gỡ tay Chương cầm khỏi tay nó, năn nỉ:

- Dóc tổ, xạo ke, đĩa là gì?

Nó phát âm không đúng. Y hệt một người Thượng nói tiếng Kinh.

- Là là... nói phét!

Bill giậm chân:

- Trời ơi!

Hai tiếng "trời ơi" từ miệng Bill thoát ra, nghe dễ thương biết mấy. Nó bứt một sợi tóc:

- Nói phét là gì?

Chương còm hình hình mũi:

- Mà phải mắt cái gì chứ?

Bill hỏi:

- Mà muốn gì?

Chương còm liếm mép:

- Kẹo sô cô la. Tại thằng Jack đấy. Hôm nọ tao nhờ nó tí việc, nó bắt tao trả nó trái ổi, nay tao bắt mày trả kẹo sô cô la.

Bill nói:

- Hôm nào "mày" nhờ "tôi" đi, "tao" không bắt "anh" trả gì đâu. "Tao" không thích thằng Jack.

Chương còm đá khế vào chân Bill:

- Mày giống chúng tao. Chơi với nhau mà cứ đòi trả cái này, cái nọ. Thôi mày khỏi đưa kẹo sô cô la, tao nói đây: Xạo ke, dóc tồ, đĩa, nói phét, cuội, ba hoa là nói láo là không nói thật.

Bill phụng phịu:

- Tôi nói thật, tôi không "nói phét", tôi thích nước Việt Nam của "mày".

Hai đứa nhỏ đã ngồi phệt xuống nền xi măng, cửa nhà Hung mập, dưới giàn hoa giấy. Bill mới dọn nhà tới cư xá Chu Mạnh Trinh. Bố nó là một mục sư đạo Tin Lành. Mẹ nó đẹp như tài tử màn bạc. Trước Bill, gia đình nhà thằng Jack, thằng John, thằng Jimmy đã tới cư xá này. Và bố mẹ chúng đều là người truyền giáo, nói tiếng Việt rất giỏi. Nhưng bọn Chương còm không thích chơi với nhô con Mỹ. Từ hôm Bill về đây, cái biên giới ngăn cách giữa nhô con Việt Nam và nhô con Mỹ không còn nữa. Bill làm quen Chương còm. Nó nói tiếng Việt. Chương còm thú quá. Tiếng Việt Nam đã là nhịp cầu để bọn nhô Việt chờ sự hồn nhiên của chúng đổ vào tâm hồn bọn nhô Mỹ, và ngược lại. Tuổi thơ không có biên giới. Và sự hồn nhiên chẳng cho phép ai kỳ thị ai. Chương còm đã thân với Bill. Bill cầm tay Chương còm, Hung mập, Dzũng Đakao, Bồn lừa đặt vô bàn tay Jack, John, Jimmy. Và những bàn tay trẻ con đan chặt lấy nhau. Thương mến.

Bill dẫn Chương còm đến nhà nó ở gần chùa. Mẹ Bill bắt tay Chương còm rồi bế bổng nó lên, hôn má, tặng kẹo bánh nó. Mỗi lần qua nhà Bill chơi, lúc về,

mẹ Bill đều cho Chương còm một tấm hình Chúa Giêsu. Chương còm khoe mẹ nó. Mẹ thằng Chương com bắt nó lôi Bill ghé nhà chơi. Mẹ nó tặng Bill kẹo chuối, bánh gan. Bill về nói gì với mẹ mà mẹ nó ăn mặc thật đẹp sang nhà Chương còm. Hai bà mẹ nói chuyện vui vẻ. Mẹ Chương còm khen mẹ Bill đẹp như tài tử. Chương còm thấy đúng ghê. Bill khác tính Jack. Thằng Jack không bao giờ cho bạn một vật gì mà không đòi trao đổi vật khác. John thẹn thùng, còn Jimmy thì sai đâu làm đấy. Chương còm không thích Jack. Nhưng Bill bảo Chúa sẽ giúp thằng Jack được mọi người thương yêu.

- Sắp Tết rồi, Bill ạ!

- Hả?

- Sắp Tết rồi, Tết ở Việt Nam, vui lắm. Chúng tao được đốt pháo và nghỉ học nửa tháng.

- Ồ, thích nhỉ?

- Mông một Tết mày tới nhà tao, mẹ tao sẽ lì xì mày?

- Lì xì là gì?

- Là mừng tuổi đó. Cứ năm cũ hết, năm mới sang, mỗi người lại thêm một tuổi. Người lớn chúc nhau năm mới khỏe mạnh. Người lớn cho tiền trẻ con, gọi là lì xì để mừng trẻ con thêm một tuổi.

- Không nhận được không?

- Không nhận, người lớn buồn và trẻ con sẽ không gặp may mắn suốt một năm.

Chương còm nhìn lên giàn hoa giấy:

- Bố tao bảo tại chiến tranh nên Tết mất vui đi nhiều. Hết chiến tranh, Tết ở nước tao kéo dài ba tháng.

Bill chớp mắt:

- Chúa không thích chiến tranh đâu. Chúa không muốn người ta giết nhau. Chúa dạy mọi người đều là anh em. "Tôi" với "mày" là anh em.

Chương còm cười hóm hỉnh:

- Tao là anh mày đấy nhé!

Bill gật đầu:

- "Mày" là anh "tôi".

Chương còm hí hửng khế Bill:

- Mày thường nói bố mày ở gần Chúa, hả?

- Ừ.

- Sao mày không bảo bố mày nói với Chúa hóa phép cho súng đạn biến thành cát đi.

- Phải tin Chúa.
- Tao tin mà. Mẹ tao chủ nhật nào cũng đi lễ ở nhà thờ Đức Bà.
- Tin nữa đi. Chúa sẽ làm hết chiến tranh.

Giọng con nhà Bill đúng là giọng... mục sư lời. Nó có "khiếu" truyền giáo. Chương còn không thích Chúa. Nó chỉ mến mẹ thằng Bill. Mẹ Bill có đôi mắt thật hiền từ. Bố nó cũng vậy. Những người Mỹ ở cạnh nhà Chương còn đã chẳng giống bố thằng Bill. Họ lơ láo, uống bia vắt đầy vỏ hộp ra cửa, đậu xe bít cả ngõ và hay gây sự với người Việt. Bố Chương còn phải viết báo phê bình những người Mỹ này.

- Bill ơi!
- Gì?
- Thằng Jack nó cậy nó to con, nó hay khoe nước Mỹ nó lớn và có thằng Tom Sawyer mí thằng Huckleberry Finn. Mà biết hai thằng này không?
- Biết chớ.
- Chúng nó ra sao?
- Đó là hai đứa trẻ con phi thường nhất nước Mỹ. Jack coi nó như Tom Sawyer. John nhận nó là Huckleberry Finn.
- Mà biết nước tao có bao nhiêu thằng nhỏ phi thường không?
- Không.
- Anh em thằng Việt, thằng Còm, thằng Kinh, thằng cu So, thằng Vũ, thằng Côn, thằng Khoa, thằng Vọng... Bây giờ là tao và thằng Bồn lừa. Chúng máy muốn ứnh lộn chẳng?

Bill lắc đầu:

- Sao không đi coi chớp bóng?

Chương còn nói:

- Thằng Jack không tốt vì nó tưởng nó khỏe hơn chúng tao. Tao muốn nó thua chúng tao một trận nó sẽ hết làm tàng. Nước tao ngày xưa có Phù Đổng Thiên Vương, nhóc con mà một mình một ngựa dẹp tan giặc Ân. Nước tao còn có Trần Quốc Toản mộ quân đánh giặc Tàu. Trẻ con nước tao giỏi nhất thế giới. Sức mấy bọn Tom Sawyer và Huckleberry Finn bì được. Mà bảo thằng Jack có giỏi ứnh lộn với chúng tao đi.

Bill móc túi quần jean, lôi ra một thanh kẹo cao su đưa cho Chương còn:

- Ăn đi và quên chuyện đánh nhau với thằng Jack.

Chương còn lột hai lần giấy bọc thanh kẹo, bỏ vô miệng nhai lia lịa:

- Tao không muốn đánh nhau nhưng tao muốn cho thằng Jack biết chúng tao không yếu như nó tưởng. Hồi tụi mày chưa đến cư xá này, thằng Thiện Mông Cổ là xếp. Nó bắt nạt tuốt mo. Nó đá bọn Mỹ con té nhào. Chúng ta đã dẹp bọn Thiện Mông Cổ. Chính tao bắt sống con nhà Thiện Mông Cổ. Nó lạy tao, xin hàng. Bây giờ nó dọn nhà đi rồi. Tao không sợ thằng nào lớn hơn tao. Tao không thích bọn nhô Mỹ khinh tụi tao gậy còm, ốm yếu. Vì thế tao sẽ "oong công oong" với thằng Jack.

Bill không thể hiểu kịp những lời Chương còm nói. Nó chỉ lơ mơ biết Chương còm muốn đánh thằng Jack vì con nhà Jack cậy mình to xác. Bill nói:

- "Tôi" có dám khinh "mày" gậy còm đâu nào?

Chương còm nhả bã kẹo ra tay, vắn vê thành hòn bi nhỏ rồi búng lên giàn hoa giấy:

- Mày thấy thằng Hưng mập lớn hơn tao chứ?

- Ừ.

- Cả cư xá này không thằng nhãi nào đấm bụng nó làm nó đau. Thế mà tao đấm nó, nó thua cuộc đấy. Tao thắng giải cái hộp để mí lỵ con để than đá vô địch loài dế.

Bill hỏi:

- Hưng mập đi đâu chưa về?

Chương còm duỗi chân:

- Nó lên nhà anh nó ở cầu Kiệu. A tao nghĩ được cách này hay lắm. Chiều nay mày rủ bọn thằng Jack, John, Jimmy đến ngõ D nhé!

Bill ngờ ngác:

- Để làm gì?

- Để đấm bụng Hưng mập, kéo tay tao và đua tài lừa bóng với Bồn lừa. Rồi chúng ta đến hồ tắm Chi Lăng coi Dzũng Đaoкао biểu diễn "bông không". Ô kê?

- Ô kê.

Hai đứa trẻ cùng đứng dậy một lượt. Bill thọc hai tay vào túi quần jean. Chương còm thọc hai tay vào túi quần soóc. Chương còm luôn luôn mặc quần soóc. Nó chê quần dài. Vì, hồi học mẫu giáo trường Saint Vincent, cu cậu mặc quần dài lúng túng cái lúc đau bụng. Kết quả cu cậu bình ra quần trước khi cô giáo cời kịp giùm cu cậu. Cu cậu phải mặc quần nhà trường và ôm gói quần đầy "ca ca" về nhà cho mẹ giặt. Từ đó, Chương còm sợ mặc quần dài. Chương còm vốn dĩ là bộ xương cách trí, nó mặc quần soóc để biểu diễn đôi chân ông xì đồng. Bill cho thêm Chương còm miếng sô cô la nữa. Chương còm vội "trả nợ" bạn hai cục xí muội. Hai ông nhô chia tay nhau, hẹn gặp gỡ buổi chiều.